

[Lene Christensen.]

Dette er et forslag, som første gang blev fremsat i 1938. Siden er det blevet bearbejdet, og under den forrige regering har man også lagt vægt på, at dette forslag nu skulle blive en realitet hurtigst muligt.

Jeg finder det yderligere af stor betydning, at lovforslaget får en hurtig behandling, fordi Den almindelige danske Lægeforening har meddelt, at den ønsker at blive fritaget for at meddele autorisation af terapiassistenter såvel som godkendelse af uddannelsesplaner og tilsyn med terapiassistenter, da den mener, at det må være en offentlig opgave.

Jeg kan derfor give socialdemokratiets tilslutning til lovforslaget, og jeg håber, at de andre uddannelsesplaner inden for sygehus- og sundhedsvæsen snarest muligt vil blive forelagt for tinget.

Gerda Møller: Den tidligere ordfører har jo næsten sagt, hvad forslaget går ud på, og jeg kan da sige, at vi fra det konservative folkepartis side er velvilligt indstillet over for lovforslaget.

Det er jo rigtigt, som fru Lene Christensen siger, at vi nu har siddende dette uddannelsesnævn under sundhedsvæsenet med den opgave at tilrettelægge uddannelsen for alle de områder, der hører ind under sygehusvæsenet og sundhedsvæsenet. Efterhånden drejer det sig jo om et betragteligt antal autoriserede fysio- og ergoterapeuter, som nu får detaljerede lovbestemmelser om udøvelsen af deres erhverv. Det, lovforslaget går ud på i store træk, er jo at fastslå betingelserne for, at de pågældende terapiassistenter kan få autorisation, og fastslå reglerne om de rettigheder, de pligter, de tilsynsbestemmelser, de bestemmelser med hensyn til fratagelse af autorisation, og hvad det ellers kan være, der er forbundet med deres erhverv.

Der er en ting, jeg gerne vil udtrykke min glæde over, og det er det, at man, når man nu fremsætter dette lovforslag, kommer på linje i hvert fald for fysioterapeuternes vedkommende med fysioterapeuterne i de øvrige nordiske lande, Finland, Norge og Sverige. Jeg tror nemlig, det har stor betydning, at den uddannelse, som vi giver i et af de nordiske lande, også kan bruges i et af de andre nordiske lande.

Med disse ord skal jeg tilsige lovforslaget det konservative folkepartis velvillige behandling.

P. E. Eriksen: Efter at indenrigsministeriets uddannelsesnævn for sundhedsvæsen i 1966 overtog terapiuddannelsen og staten siden 1964 har overtaget udgifterne, er det rimeligt, at dette lovforslag lægges på folketingets bord, og det er jo i fuld overensstemmelse med lægeforeningen, der igennem en lang, lang årrække, siden 1914 for fysioterapeuterne, siden 1953 for ergoterapeuterne, har stået bag ved den autorisation og den uddannelse, som de har haft.

Vi er derfor fra mit partis side velvillige og kan tiltræde dette lovforslag. Vi føler, at der på dette område i lighed med, hvad der gælder med hensyn til sygeplejersker, jordemødre og andre, bør være en lovgivning, hvor linjerne trækkes op. Også dette, at vi derigennem skaber en ordening på dette område, der ligner de andre nordiske landes, gør, at vi kan give velvillig tilslutning til forslaget. Det er jo et vigtigt område inden for hele vort sundhedsvæsen, et område, hvor det, det drejer sig om, både er at holde mennesker i gang og give dem beskæftigelse og at give dem optræningsmuligheder; det drejer sig her om, hvad der gøres på vore sygehuse og revalideringsinstitutioner, vore plejehjem og for den sags skyld også i hjemmene. Derfor er det vigtigt, at denne uddannelse, i forbindelse med uddannelsen i øvrigt på det sundhedsmæssige område, fremmes mest muligt og på bedst mulig måde; vi ser altså en fordel i, at dette lovforslag er fremsat, og at det gennemføres.

Rigmor Christensen: Jeg vil gerne på mit partis vegne give tilslutning til det foreliggende lovforslag.

Det er naturligt, at der i lighed med, hvad der gælder for specialiserede erhverv som bl. a. sygeplejerske- og jordemodererhvervet, nu gennemføres en lov om terapiassistenter, hvorved reglerne for uddannelse og opnåelse af autorisation bliver ensartede i stedet for, som det hidtil har været tilfældet, at uddannelsens omfang og varighed har skiftet fra skole til skole.

Med de voksende krav såvel inden for særforsorgen for ældre og kronisk syge som inden for den erhvervsmæssige revalidering